

[Kurt Hansen]

somme måder forstået at få udryddet en stor del af marginalgrupperne eller er kommet meget langt i udrensningen af en stor del af marginalgrupperne på arbejdsmarkedet. De overgreb, der er sat igennem, har været præget af en kynisk holdning til arbejdsløsheden, hvor man koldt har prioriteret betalingsbalance og økonomiske støtteordninger til virksomhederne fremfor de arbejdsløses situation som sådan.

Mange af disse, især langtidsarbejdsløse, unge og kvinder, der er blevet stødt ud fra arbejdsmarkedet, har kun haft ét reelt alternativ, og dette alternativ hedder bistandsloven, hvor man kan gå over på en varig hjælp, der svarer til niveauet for folkepension uden tillæg.

Vi vil også i de kommende måneder opleve, hvordan titusindvis af langtidsarbejdsløse vil blive stillet i en aldeles alvorlig situation. De står nemlig over for at falde for 26 ugers reglen, og der er ikke kommet nogen løfter om, at der vil blive gjort nogen ekstraordinære indsats for disse mennesker. Det kunne man selvfølgelig heller ikke forlange – det har ikke været regeringens politik hidtil, så hvorfor skulle man så gøre det nu? Jeg gør opmærksom på, at den eneste mulighed, disse mennesker har for ikke at komme til at stå i en totalt håbløs situation, det er at gå ind i det opbygningsarbejde, der ligger for ude omkring i fagforeningerne og i lokalområderne, for at få opbygget og styrket arbejdsløshedsudvalg, for at få fagforeninger og arbejdspladser til at gå aktivt ind i kampen og rejse de rigtige krav, således at man ikke oplever denne kæmpemæssige frasortering af marginalgrupperne fra arbejdsmarkedet.

En anden ting er, at det er blevet sværere at opnå arbejdsløshedsunderstøttelse, når man har fået et arbejde. Man har ændret den såkaldte 26 ugers regel på den måde, at nu skal man have haft disse 26 ugers arbejde, mens man har stået i en A-kasse. Sådan har det tidligere ikke været. Det er en alvorlig stramning over for de unge, som ikke har ret gode muligheder i øvrigt. De har stort set de elendigste forhold overhovedet, når de forlader skolen, og så gør man det endnu sværere for dem at komme ind i en fagforening og en A-kasse. Det er simpelt hen nogle horrible initiativer.

Der er blevet gennemført andre horrible initiativer. Der kan nævnes børnepasnings-

circulæret, opstramning med hensyn til vejrlig, indgreb i de supplerende dagpenge osv. Ikke mindst dette rådighedsbegreb kommer rent faktisk til at betyde, at en meget stor del af marginalgrupperne igen vil blive bragt i en urimelig situation. Det er de tyrkiske kvinder, man fratager understøttelsen, det er de unge, det er mange, mange mennesker, der vil blive ramt af denne opstramning af rådighedsbegrebet.

Men det er naturligvis alt sammen et led i arbejdsministerens og regeringens bestræbelser på at få arbejdsløshedsstatistikkerne til at se så pæne ud som muligt. Der er tale om klar manipulation – jeg vil udtrykke det lidt stærkt og sige svindel – når man siger fra regeringens side, at der er tale om et kraftigt fald i arbejdsløsheden. Det er ikke tilfældet. Det er manipulation med statistikkerne, der gør sig gældende, intet andet.

Der har på det seneste været talt meget om det såkaldte paradoksproblem. Det bliver fremhævet ikke mindst fra de borgerliges side, at virksomhederne ikke kan få arbejdskraft, samtidig med at der står så mange arbejdsløse. »De vil jo ikke arbejde.« Realiteten er jo, at vi oplever en kynisk sortering af arbejdskraften fra arbejdsgiverne. Det er igen marginalgrupperne, de unge, kvinderne, de langtidsarbejdsløse, som man simpelt hen ikke vil have på disse virksomheder. Hvordan er det i øvrigt med de virksomheder, der kommer og huler op om, at de ikke kan få den nødvendige arbejdskraft? Tit tilbyder de rent ud sagt elendige arbejdsforhold, de tilbyder en elendig løn, og de presser arbejdskraften maksimalt. Jeg synes, det er vigtigt at sige nej til denne form for arbejdstilbud. Det kan nemlig ikke være sådan, at arbejderklassen, fordi der er krise, skal tvinges ind i nogle helt horrible arbejdsbetingelser. Jeg mener, det er en solidarisk handling både over for andre arbejdsløse og over for de arbejdende at sige nej til den type job. Det er aldeles vigtigt at gøre disse ting.

Vi mener, at hvad der yderligere kan gøres omkring arbejdsløsheden, det er naturligvis at kæmpe for de krav, der er blevet nævnt og formuleret ude omkring på arbejdspladser og på generalforsamlinger. Det er først og fremmest en kamp mod indkomstpoltikken, det er først og fremmest gennemførelse af en 35 timers arbejdsuge med udgangspunkt i kamp mod overarbejde, væk med 26 ugers reglen